

λόνησον, τὸ κατὰ τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ Ἀγίου Λαυρεντίου κείμενον.

Τὸ μῆκος τῶν στοῶν τοῦ ἀνθρακωρυχείου του ἀδιακόπως αὐξάνει· ἤδη ἐφθάσαν εἰς ἀπόστασιν 6 μιλίων ἀπὸ τῆς ξηρᾶς ἐντὸς τοῦ εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ! Σχεδὸν ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τῆς κωμοπόλεως Ναναίμο, συμποσοῦμενος εἰς 1000 περίπου ψυχῶν, ἐνασχολεῖται εἰς τὸ ἀνθρακωρυχεῖον τοῦτο, κερδίζοντες ἀπὸ 3—6 τάλληρα τὴν ἡμέραν, ἥτοι 15—30 φράγκα. Ἀλλὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν εἶναι τόσοι δαπανηρὰ ἐκεῖ, ὥστε οἱ μεταλλωρύχοι μόλις ἀποζοῦν ἐκ τοῦ μεγάλου τοῦτου μισθοῦ των. Εἰς ἐκ τῶν κινδύνων, οἵτινες συνοδεύουσι τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ γαιάνθρακος εἰς τὸ ἀνθρακωρυχεῖον τοῦτο εἶναι ἡ ἀφθονία τῶν ὑπαρχόντων ἀερίων, ἐκ τῆς ἀναφλέξεως τῶν ὁποίων καταστρέφονται πολλὰ ζωαί, ὡς συνέβη πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὅταν 100 περίπου ἄνθρωποι ἀπώλλοντο.

Κατὰ τοὺς γενομένους ὑπολογισμοὺς τὰ ἀνθρακωρυχεῖα ταῦτα εἶναι ἐπικερδέστερα καὶ αὐτῶν τῶν χρυσωρυχείων τῆς Ἀλάσκας, (ὅπου ὑπάρχουν πολυπληθῆ τοιαῦτα) διὰ τὸν λόγον, ὅτι οἱ ἐργάται δύνανται νὰ ἐργάζωνται καθ' ὅλον τὸ ἔτος, ἐνῶ εἰς τὰ χρυσωρυχεῖα τῆς Ἀλάσκας οἱ ἐργάται ἕνεκα τοῦ ψύχους δὲν δύνανται νὰ ἐργασθῶσι περισσότερον τῶν 4 μηνῶν τοῦ ἔτους, ὥστε οἱ μεταλλωρύχοι κάθονται ἀργοὶ ἐπὶ 8 ὅλους μῆνας, εἰς χώραν, ἡ ὁποία δὲν παράγει τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ πρέπει νὰ φερθῶσιν ἐκεῖ ἀπὸ τὰς Ἡν. Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ ὅμως τινὰ τῶν χρυσωρυχείων τούτων πωλοῦνται ἀντὶ 40,000,000 φρ.

Αἱ ψυχρόταται ἡμέραι εἰς τὴν ἱστορίαν.

1.) Αἱ κατὰ τὴν εἰσβολὴν Ναπολέοντος τοῦ πρώτου εἰς τὴν Ρωσίαν πρὸ 70 περίπου ἐτῶν, αἵτινες ἐπῆνεγκον τὸν θάνατον 400,000.

2.) Αἱ κατὰ τὸ 763 καὶ 764 ἐπισυμβᾶσαι ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅτε αἱ δύο θάλασσαι, ἡ Μαύρη καὶ ἡ τοῦ Μαρμαρᾶ ἐπάγωσαν καὶ ἕμενον παγωμέναι ἐπὶ 40 ἡμέρας.

3.) Τὸ 1093 ὁ Τάμεσις τοῦ Λονδίνου ἐπάγωσε καὶ ἕμεινεν εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην 14 ἑβδομάδας. Τὸ δὲ 1407 τὸ ψύχος ἦτο τόσοι ὑπερβολικὸν ἐν Ἀγγλίᾳ, ὥστε ὅλα τὰ μικρὰ πτηνὰ ἀπέθανον, τὸ δὲ 1433 τὰ μεγάλα πτηνὰ τοῦ ἀέρος ἠναγκάσθησαν ἕνεκα τοῦ ψύχους νὰ ἀποδημήσουν εἰς Γερμανίαν.

4.) Τὸ 1468 ὁ χειμὼν ἦτο τόσοι δριμύς ἐν Φλάνδρῃ, ὥστε τὸ εἰς τοὺς στρατιώτας διδόμενον κρασί ἐκόπτετο διὰ πελέκων!

5.) Τὸ 1658 ὁ πάγος ἐν Ἀγγλίᾳ διέσχισε χιλιάδας δένδρων, ὁ ποταμὸς Τάμεσις ἐπάγωσε, τὰ πτηνὰ ἀπέθανον καὶ οἱ ἄνθρωποι ὑπέφερον τρομερὰ.

6.) Τὸ 1691 οἱ λύκοι ἠναγκάσθησαν ἀπὸ τοῦ ψύχους νὰ καταφύγουν εἰς τὴν πόλιν τῆς Βιέννης καὶ νὰ προσβάλουν ἀνθρώπους καὶ κτήνη εἰς αὐτὰς τὰς ὁδοὺς.

7.) Τὸ 1810 ὁ ὑδράργυρος ἐπάγωσεν ἐν Μόσχᾳ ἕνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους.

Ἡ ΜΕΓΑΛΗ ΣΩΤΗΡΙΑ.

« Πῶς θέλομεν ἐκφύγει, ἐὰν ἀμελήσωμεν τόσοι μεγάλης σωτηρίας ; » (Ἑβρ. δ'. 3.)

Ὁ Θεὸς προεμήθευσε καὶ προσφέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των, ἥτις τῷ ὄντι εἶναι μεγάλη—μεγίστη.

Ἡ μεγάλη αὕτη σωτηρία προσφέρεται εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται.

Ἡ σωτηρία αὕτη, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς τόσοι εὐσπλάγχχνως προσφέρει διὰ τοῦ Εὐαγγελίου, παραμελεῖται ὑπὸ πολλῶν, περιφρονεῖται δὲ ὑπὸ οὐκ ὀλίγων.

Ὅλοι οἱ ἀμελοῦντες ἢ περιφρονοῦντες τὴν μεγάλην ταύτην σωτηρίαν εἶναι εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας, ἀποφυγὴ δ' ἐν τῇ παραμελήσει τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατος. Ἀκουσον λοιπὸν, ἀναγνώστα, καὶ πρόσδεξον καὶ ἀποδέχθητι τὴν προσφορὰν τῆς εἰρήνης καὶ χαρᾶς τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς σοὶ δίδει. Ἀπόβαλε τὴν ἀδιαφορίαν σου, καὶ δέχθητι τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καὶ θέλεις ἐκφύγει τὴν ὁργὴν, ἥτις μέλλει νὰ καταβῇ πάντας τοὺς ὑπεναντίους.

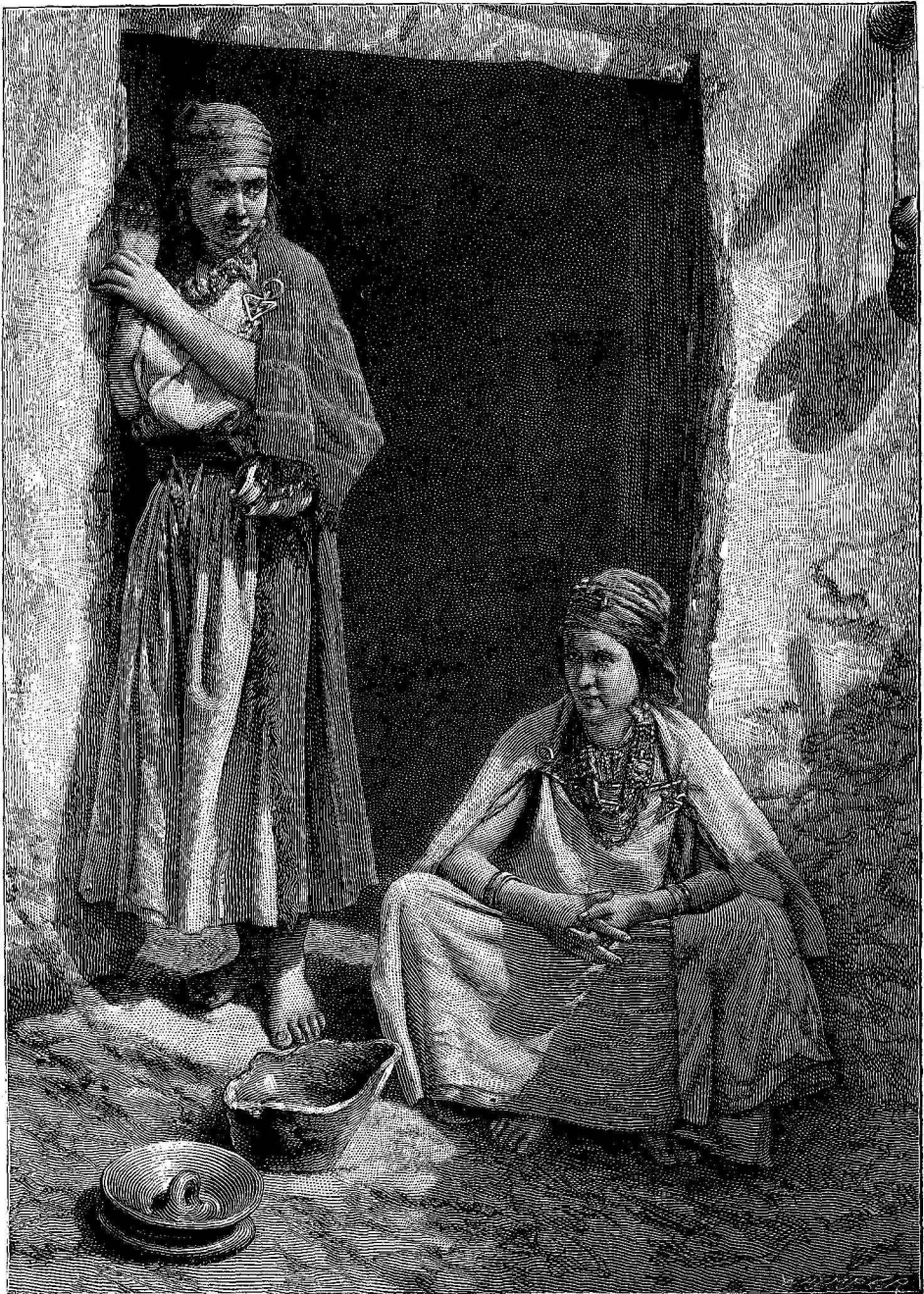
ΚΑΒΥΛΙΑ ΚΑΙ ΚΑΒΥΛΑΙ

Ἡ Καβυλία εἶναι ἡ χώρα ἡ κατοικημένη ὑπὸ φυλῶν τινῶν ὀνομαζομένων Καβύλων, κεῖται δὲ εἰς τὰ βόρεια μέρη τῆς Ἀφρικῆς καὶ εἶναι ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Γαλλίας.

Ἡ χώρα αὕτη τῶν Καβύλων διαίρεται εἰς δύο, εἰς μεγάλην Καβυλίαν καὶ μικράν—ὁ πληθυσμὸς τῶν δύο συμποδοῦται εἰς 2,200,000 ψυχῶν, εἶναι δὲ κλάδος τῆς μεγάλης φυλῆς τῶν Βέρβερ, ἥτοι τῶν ἀρχαίων Νουμιδῶν. Οἱ Καβύλοι διαφέρουσι τῶν Ἀράβων κατὰ τε τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἔθιμα. Φυσικῶς δὲν ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ αὐτῶν. Ἀμφότεροι, Ἀράβες καὶ Καβύλοι, γεννῶνται λευκοί, καθ' ὅσον δ' αὐξάνουν εἰς τὴν ἡλικίαν, τὸ χρῶμα των διὰ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἡλίου ταχέως μεταβάλλεται εἰς σκοτεινόν, μεταξὺ ὅμως ἀμφοτέρων τῶν φυλῶν τούτων ὑπάρχουν ἄνδρες καὶ γυναῖκες μὲ λευκὸν ροδόχρουν δέρμα καὶ χροιάν.

Οἱ Καβύλοι κατοικοῦσιν εἰς χωρία καὶ ἐκάστη οἰκογένεια ἔχει τὴν καλύβην καὶ τὰ χωράφιά της, ἐνῶ οἱ Ἀράβες κατοικοῦν εἰς σκηνάς, ἡ δὲ χώρα εἶναι κοινὸν κτῆμα τῆς φυλῆς.

Αἱ γυναῖκες τῶν μὲν Ἀράβων καλύπτουσι τὸ πρόσωπον, τῶν Καδύλων ἀφίνουν αὐτὸ ἀνοικτόν. Οἱ Καδύλοι καλλιεργοῦσι τὴν ὑφαντουργίαν, νίου, οἱ Καδύλοι οὐσιωδῶς εἶνε δημοκρατικοί. Ὁ λαὸς εἶναι τὸ πᾶν καὶ εἶναι ἀρκετὸ διὰ πᾶν πρᾶγμα. Κυβέρνησις, Ἀστυνομία, Δικα

Καδύλια καὶ Καδύλοι.

τὴν χρυσοχοίαν, τὴν ἀγγειοπλαστικὴν, τὴν ξυλογραφίαν καὶ ἄλλας τέχνας. Ὅπως δ' οἱ Ἀραβες τῆς Ἀλγερίας οὕτω καὶ οἱ Καδύλοι εἶναι Μωαμεθανοὶ τὴν θρησκείαν.

Εἰς τὸ πείσμα ὅμως τῶν διατάξεων τοῦ Κορα-

στική ἐξουσία δὲν κοστίζουν τίποτε εἰς τὴν κοινότητα. Εἶναι τὸ ἰδανικὸν τῆς Δημοκρατίας, τὸ νὰ κυβερνᾶται ὁ λαὸς ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ λαοῦ.

Ἡ πολιτικὴ μονάς εἶναι τὸ χωρίον ἢ ἡ κοινότης—ὁρισμένος ἀριθμὸς χωρίων ἀποτελεῖ μίαν

πατριάν, ὠρισμένος ἀριθμὸς πατριῶν ἀποτελεῖ μίαν φυλὴν — ὅλαι δὲ αἱ φυλαὶ ἀποτελοῦσι μίαν ὁμοσπονδίαν.

Ἡ κυβερνώσα ἀρχὴ εἰς τὴν κοινότητα εἶναι ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν πολιτῶν. Πᾶς δὲ πολίτης ἀρκετὰ ἡλικιωμένος, ὥστε νὰ δύναται νὰ τηρῇ τὸ Παμὰν δάν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Συνελεύσεως.

Ὁ ἀνώτατος ἀρχὼν τῆς ὁμοσπονδίας ἐκλέγεται ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του, καὶ ὑπηρετεῖ τὸ ἔθνος του ἀμίσθως, ἕως ν' ἀπολυθῇ τῆς θέσεώς του ὑπὸ τῆς ψήφου πάλιν τοῦ λαοῦ.

Τινὲς τῶν Καδύλων κρατοῦσι τὴν ἰδίαν ἐαυτῶν γλῶσσαν· ἄλλοι ἠσπάζοντο τὴν Ἀραβικὴν.

Ἡ γνωστοτάτη διάλεκτος μεταξὺ τῶν Καδύλων εἶνε ἡ Ζουαούα. Οἱ Καδύλοι δὲν ἔχουσι γραπτὴν γλῶσσαν, ἡ δὲ φιλολογία των εἶναι εἰσέτι ἀγρᾶφος, μεταβιβαζομένη ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν.

Ὡς ἐλέχθη ἐν ἀρχῇ οἱ Καδύλοι εἶναι ὑπὸ τὸ Κράτος τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ διοικοῦνται δημοκρατικῶς. Εἶναι δὲ φιληλευσίου χαρακτῆρος ἐν γένει.

ΚΟΛΟΜΒΟΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἀποπλεύσας ἀπὸ τὸ Κιάδι τὴν 9 Μαΐου 1502, ἐφθάσεν εἰς τὴν νῆσον Ἰσπανιόλαν, ἀλλὰ δὲν τῷ ἐπετράπη ν' ἀπαβίβασθῇ ἀπὸ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀποικίαν, ὅθεν ἠναγκάσθη νὰ παραπλῆν τὰ νότια παράλια τοῦ Μεξικανικοῦ κόλπου. Μετὰ πολλὰς δὲ καταπειρίας ἐκ τῆς πείνης καὶ τῶν κόπων ἐπέστρεψεν ὀκταεὶ προσορμισθεὶς εἰς τὸν Ἅγιον Λουκάρ τὴν 9 Μαΐου 1502, ὅπου διέμεινεν νοσηλευόμενος ἐπὶ τινὰς μῆνας, ἀνέλαβε δὲ μόνον διὰ νὰ ἴδῃ τὰς ἀξιώσεις του πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν κατ' αὐτοῦ γενομένων ἀδικημάτων ἀπορριπτομένης ὑπὸ τοῦ βασιλέως, τῆς βασιλίσσης Ἰσαβέλας πρὸ μικροῦ ἀποθανούσης.

Καὶ τὴν ἑξῆς ἐποχὴν καταστὰς τὴν ἡλικίαν, κατασυντετριμμένος τὸ σῶμα, καίπερ εἰσέτι ἔχων ἐν πλήρει ἐνεργείᾳ τὰς διανοητικὰς του δυνάμεις, μὴ ἔχων δὲ, κατὰ τὸ λέγειν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, τόπον ὅπου νὰ θέσῃ τὴν κεφαλὴν του, ἐκτὸς εἰς πανδοχεῖον, καὶ συχνάκις ἀνευ ὁδολοῦ διὰ νὰ πληρώσῃ τὰ τῆς τροφῆς του, ὁ ἀνακαλυπτὴς τοῦ νέου κόσμου ἀπέθανεν, ἐπαναλαμβάνων τὰς λέξεις λατινιστί, «Κύριε, εἰς τὰς χεῖράς σου παραδίδω τὸ πνεῦμά μου.»

Μετὰ ἐπτὰ ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου του μαρμάρινος τάφος ἐτοποθετήθη ἐπάνω τοῦ λειψάνου του μετὰ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως. «Εἰς τὴν Καστίλην καὶ Λεόνων ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἔδωκε νέον κόσμον.»

Ὁ θάνατος ὅμως δὲν ἔθεσε τέρμα εἰς τὰ ταξίδια τοῦ Κολόμβου. Τὸ λείψανόν του, ἐνταφιασθὲν τὸ πρῶτον εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, μετεφέρθη τὸ 1513 εἰς τὸ Καρθουσίον μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Λαζαρίου Κουέβας, ἐκεῖθεν δὲ τὸ 1536 μετεκομίσθη εἰς τὴν νῆσον τοῦ Ἁγίου Δομίγκου καὶ ἐτέθη εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς πόλεως μετὰ μεγάλην πομπὴν τὸ 1796.

Τοιαύτῃ γενικῶς ἡ τύχη τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ προσώπων, ἄστατος, πρόσκαιρος, ματαία. Μακάριοι μόνον ὅσοι ἀποθνήσκουσιν ἐν Κυρίῳ, διότι ἀναπαύονται ἀπὸ τῶν κόπων αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθοῦν μετ' αὐτούς!

Ὁ χαρακτῆρ τοῦ Κολόμβου εἶναι ἐντετυπωμένος εἰς τὴν ζωὴν του: Ὑψηλός, τολμηρὸς, φιλόδοξος εἰς τοὺς σκοποὺς, ἀκούραστος εἰς τὴν διαγωγὴν, μετρίοφρων εἰς τὰς ἐπιτυχίας, ἀκατάδηλτος εἰς τὰς ἀποτυχίας, πρὸ πάντων δὲ εὐσεβής.

Εἰς τὸ σῶμα ἦτο ὀλίγον τι ὑψηλότερος τοῦ μετρίου ἀναστήματος, μετὰ προσωποειδέας, ῥίνα κυρτή, ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς, καὶ χροιάν νεανικὴν. Ἡ κόμη του ἦτο μέλαινα· ἀλλ' ἐλευκάνθη πρόωρως ἕνεκα τοῦ πολυμερίμνου. Ἡ εὐγένεια τοῦ παραστήματός του ἐφέλκευ σεβασμόν. Ὁμίλει μετ' εὐγλωττίαν, ἡ δὲ συνομιλία του ἦτο ζωηρά.

Ὡς πρὸς τὰς προσωπικὰς του ἑξεις ὁ Κολόμβος ἦτο ἐγκρατής, καὶ ὡς πατὴρ καὶ σύζυγος φιλόστοργος. Οἱ υἱοὶ του ἦσαν εὐτυχέστεροι αὐτοῦ. Ὁ υἱὸς του Διάγος ἐνήγαγε

τὸν Βασιλέα εἰς τὸ ἀνωτάτον δικαστήριον τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν, ἀνέκτησε τὴν ἀντιβασιλείαν τῆς νήσου Ἰσπανιόλας, καὶ ἐνυμφεύθη Μαρίαν τὴν θυγατέρα τοῦ Δουκὸς τῆς Ἀλβάς. Ἐπίσης καὶ οἱ ἄλλοι υἱοὶ του καὶ ἡ θυγάτηρ του ἀπεκατεστάθησαν μετὰ τιμὴν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

ΤΙ ΕΙΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΡΑΞΗ: ΜΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΟΡΗ.

(Διὰ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς ἑφ. τῶν Παιδῶν).

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μία ἐξαέτις κόρη ἀνεφέρθη εἰς τὸν διευθυντὴν ἐνὸς Κυριακοῦ σχολείου ἐν Ἀμερικῇ νὰ τὴν παραδεχθῇ εἰς τὸ σχολεῖον ἐκεῖνο· ἡ ἐκκλησία ὅμως, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο τὸ Κυριακὸν σχολεῖον, ἦτο τόσο μικρά, ὥστε ὁ διευθυντὴς ἦτο ἠναγκασμένος μετὰ λύπην του νὰ μὴ δεχθῇ ἄλλα παιδιὰ, ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου.

Τὸ κοράσιον ἐλυπήθη πολὺ, ἀλλὰ δὲν ἐγόγγυσε διὰ τοῦτο, ἐσχεδιάσεν ὅμως καθ' ἑαυτὴν ἐν σέδειον καὶ ἀμέσως ἤρχισε τὴν πραγματοποιήσιν του. Οἱ γονεῖς τῆς ἦσαν πτωχοὶ καὶ ὅμως ἡ μικρὰ Σοφία ἤρχισε νὰ βάζῃ κατὰ μέρος ταῖς πεντάραϊς τῆς, μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ συν-

Ἀνὴρ Καδύλος.